

Sygn. akt **VII Ga 58/16**

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 kwietnia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku VII Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Julita Uryga
Sędziowie:	SO Maciej Głos SR del. Beata Gnatowska (spr.)
Protokolant:	Krzysztof Kruglicz

po rozpoznaniu w dniu 15 kwietnia 2016 roku w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B.

przeciwko (...) spółce akcyjnej w W.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez **powoda**

od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku

z dnia 25 listopada 2015 roku, sygn. akt VIII GC 932/15

1. Oddała apelację.

2. Zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 90 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

SSO Julita Uryga SR del. Beata Gnatowska(spr.) SO Maciej Głos

* * * * * początek tekstu

[**Sędzia sprawozdawca** 00:00:00.740]

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w B. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. tytułem kosztów wynajmu pojazdu zastępczego kwotę 3092 złote 19 groszy wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 29 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty. Na podstawie umowy cesji powód nabył wierzytelność przysługującą poszkodowanemu od pozwanego na mocy umowy ubezpieczenia, następnie zwrócił się do pozwanego o wypłatę należności za czas najmu pojazdu zastępczego. Pozwany odmówił wypłacenia żądanego świadczenia ponad sumę wypłaconą 1655 złotych 78 groszy, wobec czego powód wystąpił z niniejszym pozwem. Nakazem zapłaty z 13 marca

2015 roku wydanym w sprawie VIII GNC 915/15 w postępowaniu upominawczym, Sąd Rejonowy w Białymstoku uwzględnił żądanie pozwu w całości. Pozwany w ustawowym terminie złożył sprzeciw, w którym wniósł o oddalenie powództwa w całości, podniósł zarzut braku legitymacji czynnej powoda, z uwagi na brak wykazania podpisania umowy cesji w imieniu powoda przez osobę uprawnioną do reprezentowania, kwestionował też czasookres wynajmu oraz zastosowane przez powoda stawki jako zawyżone. Sąd Rejonowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 25 listopada 2015 roku wydanym w sprawie VIII GC 932/15 po pierwsze, zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2149 złotych 6 groszy z ustawowymi odsetkami w stosunku rocznym od dnia 3 lutego 2015 roku do dnia zapłaty - w punkcie pierwszym wyroku. W punkcie drugim oddalił powództwo w pozostałym zakresie. W punkcie trzecim zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 504 złote 36 groszy tytułem zwrotu kosztów procesu. I po czwarte nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa od powoda kwotę 7 złotych 87 groszy i od pozwanego kwotę 17 złotych 91 groszy tytułem brakujących wydatków w sprawie. Sąd Rejonowy ustalił, że w sprawie bezspornym było, że w dniu 2 stycznia 2015 roku we wsi P. [? 00:02:22.281]

koło S. w wyniku zdarzenia drogowego uszkodzeniu uległ samochód marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) stanowiący własność K. M.. Sprawca kolizji posiadał umowę ubezpieczenie OC zawartą z pozwanym Towarzystwem (...). Pozwany nie kwestionował i przyznał fakt ponoszenia odpowiedzialności co do zasady za skutki przedmiotowej kolizji. Poszkodowany zlecił naprawę uszkodzonego pojazdu firmie (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w B., następnie w dniu 8 stycznia 2015 roku wynajął u powoda pojazd zastępczy marki S. (...) [? 00:02:58.459], który został mu wydany w tym dniu. Pojazd zastępczy został zwrócony następnie w dniu 20 stycznia 2015 roku. Za wynajem samochodu zastępczego została wystawiona poszkodowanemu w dniu 21 stycznia 2015 roku faktura VAT numer (...) na kwotę 5840 złotych brutto z terminem płatności 28 stycznia 2015 roku, obejmujące 7 dni wynajmu w cenie po 500 złotych brutto za każdy dzień oraz

[**ns** 00:03:30.205]

w cenie po 390 złotych brutto za każdy dzień. Faktyczny i niezbędny czas naprawy Sąd Rejonowy ustalił na 12 dni. Wskazał też, że w drodze umowy cesji powód nabył od poszkodowanego roszczenie z tytułu szkody komunikacyjnej przysługującej względem pozwanego obejmujące żądanie zwrotu kosztów z tytułu najmu auta zastępczego. Sąd Rejonowy po przeprowadzeniu postępowania dowodowego uznał roszczenie powoda za zasadne jedynie w części. Odnośnie legitymacji czynnej uznał, że poza podpisem pracownika A. C. [? 00:04:03.473]

na dokumencie widnieje czytelny podpis P. W., który zgodnie z wypisem KRS posiada prawo do samodzielnej reprezentacji, tym samym zarzut ten był, zarzut braku legitymacji czynnej powoda był chybiony. Sporna, wskazał Sąd Rejonowy, pozostawała między stronami wysokość należnego powodowi odszkodowania. Celem ustalenia tych okoliczności spornych Sąd na wnioski obu stron dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej. Biegły sądowy K. L. ustalił, że niezbędny czas naprawy zgodnie z dokumentacją dowodową wynosił 12 dni. Biegły wyliczył bowiem technologiczny czas naprawy w zaokrągleniu na 4 dni, uznał też za zasadny wynajem przez te 8 dni z uwagi na czynności zdawczo-odbiorcze 1 dzień, oczekiwanie na dodatkowe oględziny 6 dni oraz oczekiwanie na kosztorys ubezpieczyciela sporządzony po dokonanych oględzinach 1 dzień. Z opinii biegłego wynika też, że zarówno pojazd uszkodzony, jak i pojazd wynajęty są pojazdami z segmentu D i na podstawie analizy rynku wynajmu samochodów klasy D w pierwszym kwartale 2015 roku, biegły wskazał zastosowany przedział cenowy od około 160 złotych do około 350 złotych netto za dobę wynajmu. Określił też cenę najczęściej oferowaną na dzień wynajmu jako 180 złotych netto i na tej podstawie przyjmując zasadny czas najmu 12 dni obliczył koszt wynajmu pojazdu zastępczego o tożsamym standardzie jak pojazd uszkodzony na kwotę 2640 złotych brutto. Strony nie wniosły zastrzeżeń do opinii biegłego, przez co Sąd Rejonowy uznał co do zasady za wiarygodne ustalenia biegłego wskazane w opinii co do wskazanej klasy pojazdu uszkodzonego i wynajmowanego, w zakresie ustaleń zasadnego czasu naprawy i wynajmu auta oraz poczynionych ustaleń w zakresie stosowanych na rynku lokalnym stawek. Nie podzielił jedynie wyliczeń biegłego dotyczących kosztów wynajmu w oparciu o stawkę najczęściej oferowaną, zgodnie bowiem z przyjętym, tu powołał się na poglądy judykatury, poglądem analiza stosowanych stawek przez wybrany zakład powinna się ograniczyć jedynie do stwierdzenia, czy te stawki odpowiadają wysokości faktycznie stosowanych stawek przez inne zakłady oferujące usługi tego samego rodzaju na rynku lokalnym. Nie muszą to być zatem średnie stawki czy też stawki najczęściej stosowane, jak przyjął biegły. Dla oceny, czy dana stawka należy do kategorii stawek rynkowych istotne jest jedynie ich porównanie do stawek obowiązujących na rynku lokalnym, a te zgodnie z ustaleniami biegłego sięgają kwoty 350 złotych netto. Za miarodajne Sąd Rejonowy uznał dla oceny zasadności stawki, że nie

mogły być, przepraszam, miarodajne dla oceny zasadności stawki, stawki przedłożone przez pozwanego w cennikach wynajmu aut ze strony Internetowych, gdyż po pierwsze nie było wiadomym z jakiej daty pochodziły te cenniki, ponadto dotyczyły innych pojazdów niż wynajmowane oraz zawierały inne warunki wynajmu niż będące przedmiotem niniejszej sprawy. Oferty wymagały bowiem uiszczenia dodatkowych opłat, wpłaty kaucji, niektóre posiadały też dzienny limit kilometrów. Ostatecznie zatem w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy Sąd Rejonowy stanął na stanowisku, że powód co do zasady słusznie żąda dopłaty odszkodowania za zwrot kosztów z tytułu wynajmu pojazdu zastępczego, jednakże co wykazało przeprowadzone postępowanie dowodowe, pozwany zasadnie podniósł, iż wysokość zastosowanej przez powoda stawki była zawyżona, ponadto słusznie podniesiono, że powód niezasadnie domagał się zwrotu kosztów najmu za 13 dni. Sąd Rejonowy przyjął w ślad za biegłym właściwy okres 12 dni i biorąc pod uwagę treść łączącej strony umowy oraz dołączony do niej cennik, Sąd uznał, Sąd ten uznał, za zasadne zastosowanie stawki do rozliczenia kosztów 12 dni, z przedziału 8-14 dni, to jest 390 złotych brutto, wskazując, że cennik ten zawiera co prawda rozróżnienie stawek wynajmu w zależności od jego długości. Niezasadna jest jednak interpretacja uwzględniająca różne ceny dla poszczególnych dni korzystania z usługi. Skoro w niniejszej sprawie najem trwał 12 dni aktualna tak jak Sąd już stwierdził powinna być ta stawka z tego przedziału. Sąd zatem uwzględnił powództwo co do kwoty 2149 złotych 6 groszy, jako odpowiadającej różnicy pomiędzy wysokością szkody, a dotychczas wypłaconym odszkodowaniem. W sprawie nie było bowiem kwestionowane, że odszkodowanie powinno być wypłacone w kwocie netto. Za podstawę prawną rozstrzygnięcia Sąd Rejonowy przyjął artykuł 436 paragraf 2 kodeksu cywilnego w związku z artykułem 805 paragraf 1 i 2 punkt 1 kodeksu cywilnego, artykuł 822 kodeksu cywilnego, artykuł 361 kodeksu cywilnego i artykuł 363 kodeksu cywilnego. W pozostałej części roszczenie jako przewyższające wartość szkody zostało oddalone jako bezzasadne. O odsetkach orzekł na podstawie artykułu 481 paragraf 1 i 2 kodeksu cywilnego w związku z artykułem 817 paragraf 1 kodeksu cywilnego oraz artykułem 14 ustęp 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. O kosztach procesu rozstrzygnął na podstawie artykułu 100 kodeksu postępowania cywilnego. Apelację od powołanego rozstrzygnięcia wniosła strona powodowa, zaskarżając ten wyrok w zakresie punktu 1, 2 i 3 i zarzucając mu sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego poprzez ustalenie, iż nie należy stosować różnych stawek wynajmu dla poszczególnych dni w sytuacji gdy cennik zawiera rozróżnienie stawek wynajmu w zależności od jego długości, należało zastosować stawkę zgodnie z cennikiem do umowy najmu w wysokości 500 złotych brutto za okres 1-7 dni oraz wysokości 390 złotych brutto za okres 8-14 dni za każdy rozpoczęty dzień najmu, a nie jak przyjął Sąd ceny z przedziału 8-14 dni. Po drugie, naruszenie prawa procesowego mający istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, a mianowicie artykułu 233 paragraf 1 kodeksu postępowania cywilnego poprzez dowolną ocenę dowodów w sprawie i dowolne przyjęcie stawki z cennika za okres 8-14 dni za każdy rozpoczęty dzień najmu, podczas gdy z cennika do umowy najmu jednoznacznie wynika, iż za okres 1-7 dni obowiązuje stawka 500 złotych brutto, za okres 8-14 dni obowiązuje stawka 390 złotych brutto, a nie jak przyjął Sąd ceny z przedziału 8-14 dni. A dodatkowo z opinii sporządzonej przez biegłego sądowego wynika wprost, iż koszt najmu pojazdu klasy D na lokalnym rynku waha się do 430 złotych brutto za dobę, a biorąc pod uwagę warunki wynajmu pojazdu przez powoda z segmentu D należy uznać, iż stawki stosowane przez powoda spełniają kryteria rynkowe, a nadto z opinii biegłego wynika, iż takie stawki są stosowane przez inne podmioty, między innymi (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, (...) Spółkę jawną. Po trzecie naruszenie prawa materialnego, to jest artykułu 436 paragraf 2 kodeksu cywilnego w związku z artykułem 805 paragraf 1 i 2 punkt 1 kodeksu cywilnego i artykułu 822 kodeksu cywilnego, artykuł 361 kodeksu cywilnego i artykuł 363 kodeksu cywilnego poprzez błędną ich wykładnię, co skutkowało brakiem naprawienia szkody w całości przez pozwanego w postaci zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego, pomimo ciężącego na pozwanym obowiązku do zapłaty odszkodowania w postaci zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego, w oparciu o stawki najmu obowiązujące na rynku lokalnym dla pojazdów klasy D w sytuacji gdy kwota dochodzona pozvem w okolicznościach faktycznych przedmiotowej sprawy pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym za szkodą, albowiem zastosowana przez powoda stawka dobową za najem pojazdu klasy D na poziomie 449 złotych brutto, odpowiada stawkom stosowanym przez lokalne wypożyczalnie aut, albowiem jak wynika z ustaleń biegłego, zakres stosowanych na lokalnym rynku stawek sięga kwoty 350 złotych netto, zatem stosowana przez powoda stawka przy długości najmu 12 dni, aczkolwiek jako jedna z większych, nie jest jednak stawką zawyżoną. Mając na uwadze te zarzuty wniosł o zmianę zaskarżonego wyroku, przepraszam, w punkcie pierwszym przez uwzględnienie żądania

powoda i zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kwoty 2724 złote 22 grosze wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 9, przepraszam 3 lutego 2015 roku do dnia zapłaty. W punkcie trzecim poprzez rozstrzygnięcie o kosztach postępowania stosownie do wyniku niniejszego sporu. Sąd Okręgowy uznał, że apelacja jest nieuzasadniona. Na wstępie wskazania wypada, że Sąd Rejonowy w sposób wszechstronny rozważył zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, poczynił prawidłowe, znajdujące należyte odzwierciedlenie w tym materiale ustalenia faktyczne, które Sąd odwoławczy w pełni podziela i przyjmuje za własne. Na aprobatę zasługują także wyprowadzone na ich podstawie, na podstawie tych ustaleń wnioski i ocena prawna. Sprawia to, że nie zachodzi potrzeba powtarzania szczegółowych ustaleń faktycznych oraz dokonanej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku interpretacji przepisów prawa mających zastosowanie w niniejszej sprawie. Odnosząc się natomiast do zarzutów apelacyjnych, podnieść należy, że nie może być mowy o naruszenie artykułu 233 paragraf 1 kodeksu postępowania cywilnego. Aby skutecznie postawić ten zarzut nie wystarczy poprzestać na przedstawieniu własnej wersji wydarzeń. Skuteczne postawienie tego zarzutu wymaga wykazania, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu Sądu do dokonania swobodnej oceny dowodów. Nie jest wystarczające przekonanie strony o innej, aniżeli przyjął Sąd ocenie poszczególnych dowodów. Dozwolona odmienna ocena zebranych dowodów jeżeli skarżący nie wykazał na czym polega wadliwość rozumowania Sądu dokonującego innej niż on ich oceny, sama w sobie nie może prowadzić do zakwestionowania wynikających z niej ustaleń procesowych stanowiących podstawę rozstrzygnięcia. W ocenie apelującego cennik stosowany u powoda zawiera rozróżnienie stawek wynajmu w zależności od jego długości i należy stosować stawkę zgodnie z cennikiem do umowy najmu w wysokości 500 złotych brutto za okres 1-7 dni oraz w wysokości 390 złotych brutto za okres 8-14 dni za każdy rozpoczęty dzień najmu. W kontekście tego ustalenie Sądu Rejonowego są w ocenie apelującego wadliwe i nie zasługują na uwzględnienie. Interpretacja dokonana przez Sąd I instancji jest niezgodna z wolą strony umowy i pozostaje również w sprzeczności z cennikiem stosowanym u powoda. Tymczasem w ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy przyjął stawkę 317 złotych 7 groszy netto za każdy dzień najmu, bowiem łączny okres najmu wynosił 12 dni. W tej kwestii odwołał się właśnie do warunków umowy, a konkretnie do paragrafu 4 punktu 1, który stanowi, że dokładna wysokość czynszu będzie zależna od długości okresu najmu auta zastępczego, co będzie możliwe do zweryfikowania w dniu zwrotu pojazdu przez najemcę. Zapis ten nie pozwala na jednoznaczną interpretację jakiej jej chce pozwany, a dokonana przez Sąd I instancji broni się i logiką i doświadczeniem życiowym. Jeżeli bowiem z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów, o której mowa w artykule 233 paragraf 1 kodeksu postępowania cywilnego. Musi się ona zatem ostać choćby w równym stopniu na podstawie tego materiału dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tu warto przywołać choćby wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 4 listopada 2015 roku, o sygnaturze akt III AUa 2011/14, jak też wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 29 października 2015 roku, sygnatura akt III AUa 564/15, z których wynika właśnie takie stanowisko. Tylko w przypadku

[**ns** 00:15:48.663]

gdy brak jest logiki w powiązaniu wniosku z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej, albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona. Takiego zarzutu w rozumowaniu Sądu Rejonowego nie da się postawić. Powód wskazywał też w apelacji, że Sąd miał uwzględnić maksymalną stawkę wskazaną przez biegłego sądowego K. L. w opinii, to jest w wysokości 350 złotych netto, 430 złotych brutto, a nie jak przyjął Sąd Rejonowy cenę z przedziału 8-14 dni w wysokości 317 złotych 7 groszy. Zarzut ten jednak jest o tyle nieuzasadniony, że powód sam przecież dochodzi zastosowania przez Sąd stawki umownej, a gdy ta okazuje się dla niego mniej korzystna na skutek interpretacji zapisów umowy dokonanej przez Sąd, sięga do stawki ustalonej przez biegłego jako stawki rynkowej. Zastosowaniu w ocenie Sądu Okręgowego jednak hipotetycznych rozwiązań wobec istnienia obowiązujących dla danego stosunku prawnego konkretnych postanowień umownych nie może zostać uwzględniony. Nadto Sąd Rejonowy należycie umotywował przyjęcie stawki właśnie takiej, analizując szczegółowo dlaczego nie uznał stawki ustalonej przez biegłego, a Sąd Okręgowy argumentacje tak jak na wstępie stwierdził, w pełni to podziela i przyjmuje za własną. Nie mogły zatem znaleźć także uzasadnienia zarzuty naruszenia prawa materialnego podnoszone w apelacji. W tych okolicznościach apelacja podlegała oddaleniu na podstawie artykułu 385 kodeksu postępowania cywilnego. O kosztach postępowania apelacyjnego rozstrzygnięto zaś na podstawie artykułu 98 kodeksu postępowania cywilnego ustalając ich wysokość na podstawie, na kwotę 90 złotych

na podstawie paragrafu 2 oraz paragrafu 6 punkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonych przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. Dziękuję.

[**K** 00:17:47.395]

To wszystko w sprawie. Dziękuję bardzo.

[**Pelnomocnik strony pozwanej** 00:17:49.408]

Dziękuję bardzo. Do widzenia.

[**Koniec części** 00:17:56.459]